

PUNT DE MIRA

Blanes

Fa uns dies, vaig visitar Blanes, amb motiu de veure el XVI Mercat del Vaixell usat, que cada any va a més, ja que a l'any 1987 ocupava un espai d'exposició de 3.500 m², ara en el 1990 ha passat a ocupar un espai de 7.400 m², per aquest motiu, es passa d'ocupar en aquests anys del passeig de la Maestrança a part del Passeig de Pau Casals, a omplir tot el Passeig de la Maestrança, Moll Esportiu i part de l'esplanada del Moll de Blanes. Pel que he pogut veure hi havia de tot, des de pneumàtics salvavides, iots, taules de surf, barques de rem, velers, motors fora borda, velers, tant en bucs de fibra com de lona i fusta, i preus des d'11.850.000 pts. un iot, altres de 7 milions, una Zodiac de 22.000 pts., una Johnson de 375.000 etc.

Tota aquesta exposició de material de navegació pel mar, és molt interessant per la seva configuració física del Mercat del Vaixell usat de Blanes i és el Mercat Nàutic d'Ocasí més important de l'Estat espanyol, i per la seva peculiaritat, personalitat i tradició el converteixen en un original certamen, que no només és visitat pels interessats, sinó també pel públic en general, que hi ve de tot arreu. De Granollers també hi havia gent, i segons em van dir alguns també abans o després d'anar allà, van anar a visitar la ciutat de Blanes. Vaig poder veure les restes del Castell de Sant Joan, l'església de Santa Maria de finals del segle XVI, restes del Palau dels Comtes de Cabrera, la Font Gòtica del carrer Ampla, l'Aquàrium, Jardins Botànics de Mar i Murtra, Santuari de la Mare de Déu del Vilar del segle XVII, la Palomera i les seves germanes petites, les "palomeretes" i el Portell, roques que surten de mar, fent guàrdia a la ciutat de Blanes, també la Blanda del temps dels romans, que així s'anomenava Blanes. Blanes està a cavall de la Selva i el Maresme, amb el riu Tordera ben a prop. Passejant pels seus camins, carrers i places te t'adones del bonic i antic que és, com per exemple la Plaça de la Verge Maria, el carrer Nou, amb forta pujada fins els cims de l'església de Santa Maria, carrers Valls, Mercader, Sant Antoni, els barris de S'Auger, de la Massaneda, i no oblidis la meravellosa Rambla del nostre també inoblidable Joaquim Ruyra, que amb la seva ploma va captar literàriament als homes i dones, i també el paisatge amb el salat dialecte del litoral de la Selva i amb les platges de Sant Francesc i Sa Foscanera, que al mestre tant li agradaven per les seves aigües cristal·lines.

Blanes també va ser la primera en la fabricació de nylon a través de Safa, la indústria que va llançar al mercat el Tergal, la fibra artificial, amb la qual es van vestir diverses generacions de persones, i que va regir en la vida de 2.000 famílies des del 1925. Això va ser, naturalment, abans de la reconversió del ram tèxtil, el qual ara ja no és tan productiu com fa alguns anys.

Pere Vallis i Duran

Correu Obert

En aquesta secció es publicaran les cartes que adrecin els nostres lectors. Cal que els autors n'especifiquin el nom, cognoms, adreça i número de D.N.I., malgrat que podran ser publicades amb pseudònim sempre que la seva temàtica ho permeti, a criteri de la Redacció. Les cartes hauran d'estar escrites a màquina i preferentment no podran excedir de 25 ratlles. Segons aquestes condicions esmentades la Redacció es reserva el dret de publicar-les i el d'extractar-les o resumir-les quan calgui.

Quan ens estalona la lògica de la tercera edat

Sr. Director:

Tot el que fem ens ve a resultar el mateix de sempre...!

Per sort o per dissort, vostè i jo i tothom, no fem res més que repetir-nos amb una assiduitat enganxosa i més enfadosa que el títol de la cançó. Tot això els pagesos ho hem après molt bé; però sobretot els vells, com ara jo, que no podem dissimular els esbucats i les altres escurrialles que ens deixa l'evidència d'un fi de trajecte accidentat i irrenunciable.

Recordo el contingut d'una carta que vaig enviar al Sr. Director de Sta. Eulàlia de Puigoriol per a significar-li la curiositat que em provocaren la forma i la classe de les rajoles que cobrien el terra de

la Parròquia (bressol de la meua àvia) perquè eren autènticament iguals a les de can Roca d'en Bosch, a les que hi ha a la Rectoria d'aquí Corró, i a les de l'enrajolat de casa que encara conservo des del dia que les hi varen posar. Ignoro si les va coure el mateix terrissaire i si les va col·locar el mateix paleta. El que veig és que ara, el meu hereu, es repeteix perquè vol construir una nova cort-vaqueria (perquè la que jo vaig fer ja no li serveix), emprant necessàriament els mateixos materials que tothom fa servir i del mateix arquitecte que ha projectat i realitzat la mateixa cort a casa d'un pagès amic nostre i també conegut veí de la co-

marca. I si aquest exemple, estimat Sr. Director, no li sembla prou concloent, li afegiré que per a cobrir les enormes despeses que li costarà... i sobretot perquè per poder pagar la cort no s'hagi de vendre tota la casa, no li queda altre remei que mirar enrere (com ja ho fa, gràcies a Déu) i fer també com feien exactament tots els pagesos de l'any 1786 que volien millorar les coses i que tant encertadament ho corrobora en Joan Amades en el seu llibre "La Casa" i concretament a la pàg. 50.

Només ens renovem per a poder fer sempre millor el mateix... (o per a fer-ho pitjor... tant se val). Quina llàstima que ningú no esbrini la lògica que estalona a la gent de la tercera edat...!

Juan Bta. Soldevila
(Corró d'Amunt)

75 milions de pessetes pel foment de la cultura

La Fundació Serveis de Cultura Popular, la finalitat de la qual és l'extensió de la cultura en sentit ampli a tots aquells individus o grups que per les circumstàncies socials se'n troben més mancats, va destinar el passat 1989 gairebé 75 milions de pessetes a les seves activitats, segons que es desprèn de la seva memòria.

Sis són els apartats essencials en els quals la Fundació Serveis de Cultura Popular desenvolupa la seva activitat: animació comunitària i promoció cultural als barris i entre la joventut; vídeo; ràdio; extensió cultural; investigació, i publicacions.

A l'apartat d'animació comunitària i promoció cultural als barris i entre la joventut, destaca l'activitat de l'accés dels joves al coneixement de la música i el teatre; l'inici de la col·lecció "Taleia",

que publica opuscles d'un seguit de monografies dedicades a la formació d'adults; l'educació en el lleure; l'educació especialitzada; l'animació socio-cultural i ambiental; la creació dels premis de l'Any Internacional de l'Alfabetització; i la convocatòria d'ajuts públics per a donar suport a projectes de formació de formadors. En aquest darrer apartat s'ha donat suport durant el passat 1989 a l'Associació de Serveis Educatius Tasca de Sant Adrià de Besòs, Càrites Diocesana de Girona, Escola Africana d'Adults Samba Kubally de Santa Coloma de Farners, Escola d'Adults Terra Baixa del Prat de Llobregat, Escola de Promoció Social del Prat de Llobregat, Escola Taller Can Maiol de Palau de Plegamans, Jobac de Barcelona i Terrassa, Sac Xiroi de Castellví de la Marca, i Ta-

ller Els Tres Turons de Barcelona, entre molts d'altres.

A l'apartat vídeo i ràdio, la Fundació ha continuat incrementant la seva àmplia oferta de material destinat a les escoles i entitats cívico-culturals.

Quant a l'extensió cultural, la Fundació, juntament a les fundacions Jaume Bofill i Estudi i Cooperació, convingué el 1989 en la voluntat d'impulsar en la societat civil catalana àmbits de reflexió, diàleg i debat sobre temes importants de la vida col·lectiva. A tal fi es van dur a terme, i encara continuen, els debats a l'Aula Provença i uns seminaris per al tractament més aprofundit de temes i, sobretot, per a la recerca i formulació d'alternatives obertes.

Finalment, la Fundació Serveis de Cultura Popular va ajudar diverses investigacions i publicacions entorn les seves finalitats fundacionals.

Serveis de Cultura Popular

EL REFRANYER

Al fons del sac s'hi troben les engrunes

Heus ací un refrany que potser no coneix massa la nostra gent jove i que té una vigència inqüestionable. Això de que sempre, les engrunes es troben al fons del sac, encaixa perfectament en el tarannà d'aquelles persones que tenen la mà foradada i inverteixen molt més en despeses del que disposen d'ingressos. No cal que aprofundim massa en l'estalvi ni molt menys en l'economia. Aquí el que predomina és la rauxa, la qual hem d'avantposar a temps. El que economitza, se'l titlla de gasiu. El que estalvia, també. Ambdós fan honor a uns deliberats mètodes que res no afavoreixen que el sac del refrany pugui mantenir sempre el seu nivell normal. Quan el diner s'esmerça pels descosits a tort i a dret; quan tothom s'oblida del modest procedir de la formigueta, forçosament, més a la curta que a la llarga, s'acaben els patacons i al fons del sac de les particulars economies, només s'hi troben que deixalles residuals procedents d'una pessima administració més o menys casolana. Aquí és on radica el potencial exemplar d'aquest refrany d'avui. Per moltes virolles que hom faci remoure, compte! Tot el que comença té una fi determinada. Sempre es pot acabar amb un cul de sac esberlat. El tarannà de la màniga ampla, no mena enlloc que pugui considerar-se massa rendible. Cal que administrem la nostra economia amb seny. Això farà que puguem avaluar més aquest refrany del fons del sac. Entenguem de debò que de les engrunes no en menja ningú. Procurem que el cul del sac de tots nosaltres, faci olor de solidesa econòmica i no ferum d'abocador de deixalles.

Josep Macià i Macià

L'Escletxa

Crims a dojo

El meu veí, vostè, jo i la majoria no valem res, som un zero a l'esquerra, un granet de sorra minúscul en el conjunt de la humanitat. Ara bé, en el reduït àmbit familiar tots som, o ens creiem ser, importants i insubstituïbles. És a dir, tenim ben assumit que quan deixem de respirar el món no se'n ressentirà, però a prop nostre algú plorarà.

La convivència no ha estat mai dolça ni relaxada de manera permanent. Com tot té alts i baixos i és normal discutir de tant en tant o engegar-nos a dida els uns als altres, si vivim frec a frec.

Entenc que hi ha gent desesperada, que no pot més, que ha de trobar una solució ràpida i definitiva. El que no s'entén és que la solució sigui eliminar la persona que en aquell moment molesta. I això és el que ara passa tot sovint.

No parlo de nens i vells maltractats; són crueltats que sempre han existit i que de tant sentir-les no ens sorprenen. No parlo de crims passionals amb aparença de tango. Tampoc no parlo de les morts ocasionades pel terrorisme, perquè és una mena de guerra que pot esquitxar un tercer que no hi tingui res a veure.

Parlo de l'onada de crims entre parents o amics, provocats per problemes que tenen mil solucions o bé per qualsevol bestiesa que no arriba ni a problema.

Ja sabem que el primer crim es va cometre entre germans, en el si de la primera família que va poblar el planeta. No es pot dir, doncs, que matar sigui cap novetat. Si que sembla estar de moda matar per discutir de futbol, per veure un canal de televisió o per una altra rucada.

Els presumptes assassins, tot i tenir un aspecte polític educat i fer cara de bones persones, s'han carregat el primer que els ha fet nosa o els ha discutit la jugada, sigui fill, pare, dona, marit o company, tant se val.

Fins i tot alguns, lluint d'una sang freda estereotipada, han esquarterat les seves víctimes. No ens cal anar al cinema per tenir emocions fortes. Com se sol dir, la realitat supera la ficció.

¿És que la humanitat pateix d'esquizofrènia? Si és així arribarà un dia que no podrem discrepar, ni tenir una assegurança de vida, ni negar-nos a res que ens proposin. Ens hi anirà la pell.

Lourdes Cubells

